

УДК:
32+821.163.41.09 Dragić P. R.

Монографска
студија

ПОЛИТИЧКА РЕВИЈА
POLITICAL REVIEW
Година (XXV) XII, vol=36
Бр. 2 / 2013.
стр. 19-58.

*Момчило Суботић**
Институт за политичке студије, Београд

ПОЛИТИЧКА МИСАО ПРЕДРАГА ДРАГИЋА КИЈУКА**

Сажетак

Аутор је у овом раду, презентовањем главних дела Предрага Драгића Кијука, представио и политичку мисао овог свестраног мислиоца. Основу Кијукове мисли чине философија, религија и политика, посебно хришћанство и православно Српство. Ово су теме садржане у свим његовим радовима. Кијукова политичка мисао произлази из широких координата његовог енциклопедијског знања из историје и историје хришћанке мисли и њене западне папске праксе - политичког хришћанства; хришћанства без Христа.

У средишту свих Кијукових писаних и усмених прегнућа налази се српски народ; његова мученичка судбина, страдања и стремљења, и она представљају основни мотив Кијуковог духовног и мисаоног бденија и непоштеног јавног ангажмана. У оквиру изучавања националног питања Кијук детаљно излаже своје ставове о Ватикану, фашизму, католичењу Срба, Европи, Америци, западном политичком хришћанству, атлантократији, Хашком трибуналу, Србима као литургијској заједници, њиховом положају данас, итд.

Кључне речи: Кијук, православље као изворно хришћанство, Срби као литургијска заједница, папство, западно политичко хришћанство, Ватикан, Европа, Америка, атлантократија.

* Др Момчило Суботић, научни саветник, Институт за политичке студије, Београд

** Овај рад је настао у оквиру пројекта бр. 179009, који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

КИЈУК: ФИЛОСОФИЈА, ХРИШЋАНСТВО, ПОЛИТИКА

Предраг Р. Драгић Кијук (1945-2012) спада у ред водећих савремених српских интелектуалаца. Ерудита, писац и беседник, књижевни и ликовни критичар, критички историчар енциклопедијског знања, мислилац изворног хришћанства - православља и „одличан познавалац феномена папске идеологије“, али не мање и политички писац и посленик одан идеји српске саборности. Поврх тога, Кијук је био и одличан познавалац српскохрватског етнојезичког феномена.

Студирао је на Правном, Филозофском и Филолошком факултету (магистар југословенске књижевности), али Кијукова духовност, мисао, знање и ангажман умногоме надмашују његову формалну наобразбу. Аутор је преко 20 књига есеја, пет на страним језицима, антологије старе српске књижевности „Средњовековно и ренесансно српско песништво 1200-1700“ на енглеском 1987; капитални зборник српске хронике „Catena mundi“; збирке политичких огледа „Bestiarium humanum“ и других. Проглашен је од Интернационалног биографског центра 2010. за једног од сто слободних светских мислилаца, укљученог, биобиблиографском одредницом, у Кембрицово издање „2000 интелектуалаца у 21. веку“.¹⁾

Кијук је био један од оснивача Фонда истине у Београду, Светског сабора Срба у Хајделбергу, Центра за хришћанске студије у Београду, удружења Српска национална свест, а иницирао је и био један од потписника чувене декларације Слово о српском језику. Уређивао је библиотеке „Српска дијаспора“ и „Српска породична библиотека“. Дуго година је уређивао „Српски књижевни магазин“ и „Књижевне новине“. Пореклом Крајишник Кијук је био председник Националног савета Републике Српске Крајине.²⁾

Кијуков двотомни зборник *Catena mundi* (Вериге света) на 1.800 страна приказује мученичку историју српског народа на

1) Владимир Димитријевић, „Завештајна књига Кијукова“ (Предраг Р. Драгић Кијук: Хришћанство без Христа, Рашка школа, Београд, 2012), у: *Кијук: мудра птица љубави*, приредио: Владимир Димитријевић, Српски сабор *Двери*, Издавачка кућа *Catena Mundi*, Beograd, 2012, стр. 235.

2) Предраг Драгић води порекло са Баније, из села Блиња код Петриње, одакле су му се родитељи, након окупације и успостављања Независне Државе Хрватске 1941. године, преселили у Србију, у Крагујевац, у којем је Кијук рођен, 1945. године. Надимак Кијук је породични а везан је за неког од његових предака који је дизао буне на Банији против аустријске власти.

„светским веригама“, који је увек представљао „Исток на Западу и Запад на Истоку“.

У овом чланку презентоваћемо само краћи преглед Кијуковог замашног опуса, превасходно оног који се односи на наслов наше теме, или је на неки начин повезан с њом. Уосталом, Кијукова политичка мисао произлази из широких координата његовог енциклопедијског знања из историје и историје хришћанке мисли и њене западне папске праксе - политичког хришћанства; хришћанства без Христа. Кијукову мисао „може се представити и као троугао чије углове чине философија, религија и политика, а унутрашњост хришћанство, православно Српство“³⁾.

Већ у својој књизи *Кушач и искупитељ* (Београд, 1990), која је изазвала велико интересовање интелектуалне јавности, Кијук, понет „егзистенцијалним оптимизмом“ заснованом на „свом хришћанском, православном, византијском погледу на свет“, у књижевну критику уноси религиозно, хришћанско – православно схватање и тумачење света.⁴⁾

BESTIARIUM HUMANUM

У средишту свих Кијукових писаних и усмених прегнућа налази се српски народ; његова мартинијска судбина, страдања и стремљења, и она представљају основни мотив Кијуковог духовног и мисаоног бденија и беспопштедног јавног ангажмана. Тако је настала књига *Bestiarium humanum* (Београд, 2002)⁵⁾, која представља својеврсни политички дневник који је Кијук водио од 1995. до 2000. године. У њему се Кијук, најчешће у име Светског сабора Срба, али и Фонда истине, Удружења књижевника Србије, Црквено – народног сабора и других удружења, појављује као главна покретачка снага која упућује апеле и доноси разне декларације

3) Проф. др Милан Петровић, „Апостолисториске истине“, зборник радова: *Кијук: мудра птица љубави*, приредио Владимир Димитријевић, Српски сабор Двери, Издавачка кућа Catena Mundi, Београд, 2012, стр. 27.

4) Види шире: Предраг Р. Драгић Кијук, *Кушач и искупитељ*, БИГЗ, Београд, 1990; као и: Проф. др Милан Петровић, нав. дело

5) Предраг Р. Драгић Кијук, *Bestiarium humanum*, Политички дневник, ИКП „Никола Пашић“, Београд, 2002.

и резолуције и отворена писма, насловљена српским државним и црквеним челницима, као и многим светским државницима и институцијама.

Издвојићемо неке од важних питања које је Кијук у време разбијања југословенске државе, страдања и дискриминисања Срба и њихових права слао на многе значајне адресе. У Отвореном писму шефовима влада држава Европе, Аустралије, Азије и Америке, Кијук преноси писмо Филозофског друштва Србије, Удружења књижевника Србије и Фонда истине о геноциду над српским народом, и то 1995. проглашене годином међународног права, у којем се указује на етничко чишћење и страдање Срба, као резултат „гмижућег фашизма“ (Ноам Чомски). У Писму се указује да ова појава има дубље корене, и да нема велике разлике између пароле коју у својој књизи износи Klaus Bittermann „Serbien muss sterben“ (Berlin, 1914), и Кинкелове: „Serbien muss man in die knie zwingen“; у првој „Србија мора умрети“, а у другој изопаченој претњи политичког хришћанства „Србија се мора бацити на колена“.

Након пада Републике Српске Крајине, Кијук у писму патријарху Павлу износи низ података о страдању Срба, и подсећа да је крајње време да СПЦ брани свој народ тако што ће на „свето чудовиште“ из Рима бацити анатему, јер се само на тај начин може одбранити од „папохрватске патологије, од европског помрачења ума, од америчког антихришћанства...“⁶⁾

У више апела и на разне адресе Кијук испред наведених институција захтева да се сазове међународна конференција на којој ће бити решавана и гарантована права Срба у Хрватској и права Албанаца у Србији... Овај већ дуго постојећи захтев Светског Сабора Срба (у даљем тексту ССС), у разним приликама достављан је Европској унији, Савету безбедности и Контакт – групи (иначе подржан од Шведске) Хенри Кисинџер је поздравио са одобравањем, а Филипе Гонзалес га је оценио као једино и логично решење.⁷⁾

У Протестној ноти Хашком трибуналу Кијук наводи многе Србе убијене у Хагу или приликом њиховог хапшења, као што је др Милан Ковачевић, који је имао трагичну судбину јер је као дете био затвореник нацистичког хрватског логора Јасеновац. Александар

6) Предраг Р. Драгић Кијук, исто, 28.

7) Исто, 165.

дар Солжењин, један од највећих руских и савремених светских писаца, каже да Трибунал није ништа друго, до „инквизиција XX века“. Колико су хашке оптужнице непоуздане показује и податак да је на листи оптужених био и јунак једног Булатовићевог романа: дон Грубан.

У Писму које је ССС упутио ЕУ, ОУН и Контакт групи 26. јануара 1999. тражи се сазивање Међународне конференције о правима Срба у Хрватској и правима Шиптара у Србији. Између осталог у овом писму стоји и следеће: „Српско питање“ треба решавати јавно (а у оквиру њега и права мањинске заједнице српских Шиптара на Косову и Метохији, то јест јужном делу Србије), целовито и европоцентрично јер Балкан није само колевка европске цивилизације већ и латентно „буре барута“. Уколико се такозвано источно питање као „балканско питање“ и „српско питање“ не реши сходно међународним нормама и једнаким правима и обавезама свих који на Балкану живе - доћи ће до балканизације, германизације и американизације Европе. Утолико је и балканско „буре барута“ предворје „барутане Европе“.⁸⁾

АТЛАНТОКРАТИЈА КАО ЈЕЗУИТСКИ ИДЕАЛ

Питањем разбијања и распада СФРЈ и улоге Америке и Европе у том злочину, и наставком њихове непријатељске политике према Србима и њиховим државама, превасходно посредством Хашког трибунала, као и многим другим питањима из домена историје и идеологије Ватикана, Кијук се бавио у својој књизи *Атлантократија као језуитски идеал* (Београд, 2006).⁹⁾

Ова изванредна књига, заснована на изузетној Кијуковој филозофско- историјској и савремено политичкој обавештености, говори о атлантократији као „феноменологији зла запада“, али она истовремено представља „манифест српске саборности, као духовног одговора и превазилажења тога зла и тим злом презасићеног Запада“.¹⁰⁾ У овој књизи можемо прочитати и то да је: „Планирани рат на територији Југославије и последично разбијање Југославије најавио је идеолог Трилатерале, Збигњев Бжежински, раније у Упсали 1978. (на Међународном конгресу социолога)... Пошто је

8) Предраг Р. Драгић Кијук, *Bestiarium humanum*, исто, 209.

9) Предраг Р. Драгић Кијук, *Атлантократија као језуитски идеал*, Београд, 2006.

10) Проф. др Милан Петровић, нав. дело, 30.

смрћу Шарла де Гола претворена у амерички политички доминион, Европа је ревитализовала историјску србофобију (Немачка) и антиправославни тоталитаризам (Ватикан)... Амерички рат за мир био је начин да САД изборе улогу кредитора југословенских муслиманских заједница¹¹⁾. „Нови конквистадори“, како их назива Кијук, већ 1993. оснивају војни *ad hoc* суд (Трибунал у Хагу), који треба да помогне у ревизији историје и Србе (у корист Ватикана и Немачке) прогласи за геноцидан народ. Уследио је обрачун Запада са Србима на Косову и Метохији. Не чуди стога незаинтересованост НАТО на шиптарско рушење преко 150 српско - православних сакралних објеката..., а последњи погром над Србима (март 2004) изведен је захваљујући програмираној инертности немачких „снага мира“¹²⁾.

„НАТО је – истиче Кијук, само преторијанска гарда нове злоћудне идеологије односно атлантократије“. И овај концепт западних конквистадора Кијук протеже даље у прошлост, повлачећи паралелу са истоветном политиком Ватикана, и западног политичког хришћанства и њихове улоге у доласку Хитлера на власт 30-тих година прошлог века. Своју улогу поред паписта имали су и протестанти – евангелисти, који себе називају и Аугсбуршком конфесијом јер су 1550. Лутерове присталице у Аугсбургу поднели писмене доказе својих уверења.

Практично, прихватање и подржавање Хитлера утицало је на заједничку политику паписта и протестаната, „па тиме и угасило њихова историјска непријатељства“. Кијук истиче да је „спрега ових политичких ауторитета и ауторитараца изградила читав идеолошки инструментаријум како би глобализам представили као тријумф демократије. Томе циљу служе и „хуманитарне“ војне акције, и превентивно право *ad hoc* преки судови и људска права (која глобалисти неизбежно крше) и невладине организације које су у служби влада или агентура држава што проповедају интервенционистичку демократију... Док је НАТО наводно штитио Европу од комунистичке диктаторске идеологије, Група Билдерберг и потом Трилатерала ће у свој програм глобалистичке банкократије уградити моделе (ММФ, Светска банка и сл.) за остваривање планетарне моћи. Група Билдерберг изнова спроводи Функов нацистички план

11) Предраг Р. Драгић Кијук, *Атлантократија као језуитски идеал*, Београд, 2006, 6.

12) Исто, 9.

за стварање европске уније а Трилатерална комисија план за усмеравање светске политике“.¹³⁾

Глобалисти, штитећи свој интерес, руше мултиетничке државе, потом стварају моноетничке (попут Словеније или Хрватске), а тамо где су се Срби одржали, желе да наметну мултиетничку државу (БиХ, у којој би доминацију имали Бошњаци, или „Косово“ на којем Шиптари спроводе стални терор над Србима и неалбанским становништвом). Ова принципијелно непринципијелна политика транспарентно се показује у држави Израел, америчког штићеника, у којој принцип мултиетничности не важи. Задатак Трилатералне комисије је, како је за месечну ревију „Enterprise“ (1978) децидно изјавио Едмонд Ротшилд (Edmond de Rotshild): „Препрека коју сад треба отклонити – то је нација“.¹⁴⁾

Ово ће, као и концепт глобализма подржати и Ватикан. Папа објављује посланицу (25. мај 1995) „Да сви једно буду“ (Ut unum sint) „...Баш зато је било природно да Европа подржи америчко разбијање Југославије у тренутку када, уједињена, ревитализује неоколонијализам као полугу америзма то јест глобализма... Америчка администрација ометена у политичком развоју, предњачила је у стварању услова за анихилацију Срба. ..., јер Срби као нижа раса, Византинци и баштиници балканске цивилизације, не смеју да имају националну државу...¹⁵⁾ У америчка политичка непочинства и злочине према Србима, Кијук убраја Вокеров случај Рачак, као и друге случајеве у рату 1991-1995, који су се одвијали у режији америчких обавештајаца, и ту спадају Вуковар, Дубровник, Сарајево, Сребреница. Све је то, према Кијуку, „производња случаја“. Свој став Кијук појачава снажним ауторитетом британског писца Харолда Пинтера, који о америчкој спољној политици износи следећи став: „Америчка спољна политика би се могла одредити на следећи начин: пољуби ме у задњицу или ћу те шутнути у главу. Милошевић је одбио да пољуби тур Америци, па је Клинтон шутнуо у главу српски народ (а не Милошевића лично), застрашујућим последицама по житеље Косова и Метохије... Блер је онај који жарко љуби Клинтонову задњицу и себе замишља у улози госпође Тачер... Ниво интелигенције који је у читавом подухвату употребљен

13) Исто, 10.

14) Исто, 12.

15) Исто, 13.

био би патетичан да није инфантилан. Америка је данас оличење највеће моћи – изван сваке контроле“ (The Guardian, 8.04.1999.)¹⁶⁾

Историја се понавља. Кијук наводи убедљиве доказе за следеће геополитичке паралеле и бескрупулозне експерименте према српском народу, које су спроводили представници црне интернационале: Резолуција 757 СБ колонизираних УН (30. мај 1992) којом се уводе санкције СР Југославији односно српском народу – реприза је царинског рата Аустроугарске против Србије 1910. године; стављање под амерички протекторат 1995. Босне и Херцеговине – реприза је аустријске анексије Босне из 1908; окупација српске регије Косова и Метохије од стране НАТО алијансе 1999. претходно се догодила 1941. када је иста област била подељена између италијанског, немачког и бугарског окупатора то јест ондашње алијансе.¹⁷⁾

Када говори о Америци и њеном империјалном успону Кијук истиче да је све почело Рузвелтовим жртвовањем Перл Харбура (7. XII 1941.) а окончано 11. септембра 2001. Бушовим жртвовањем Трговинског центра, како би се извршила фанатична хомогенизација нације... За Европу, па тако и српски национ који је у XX веку доживео три геноцидна погрома, овај неоколонијални експеримент представља историјски изазов од чега зависи политичка будућност Старог континента.¹⁸⁾

Америка, то јест амерички народ спасење треба да потражи у упоришту које, како истиче Кијук, „salto morale не преиначава у salto mortale“, а Европа „да се ослободи дела сопствене биографије (колонијалног европоцентризма) и одлучи од облапорног американизма... Жорж Клемансо, одлучно је показао прстом на повампирену конквисту. И упозорио: „Америка је једина нација у људској историји која је на чудовишан начин из варварства директно прешла у дегенерацију, без уобичајеног раздобља цивилизације“.¹⁹⁾

Под насловом „НАТО убија епоху“, Кијук наводи две расистичке изјаве цивилизованих западњака: једну лорда Овена, да „свет није имао саосећања за несрећу српског народа – јер је православан“ и другу бившег генералног секретара НАТО – фаланге,

16) Види: Предраг Р. Драгић Кијук, нав. дело, 15.

17) Исто, 17.

18) Исто, 26-27.

19) Исто, 27.

Вилијама Класа, „да је византијски рецидив условио интервенцију на Балкану“.²⁰⁾

Стога није никакво чудо да су Србе, најпре у Српској Крајини, затим у Републици Српској, потом и у Србији, мање у Црној Гори, бомбардовале и десне и леве европске владе, и социјалдемократе и зелени у Немачкој, и социјалисти у Француској и лабуристи у Енглеској и демократе у Америци, и оне су данас носиоци политике новог светског поретка. Показали су то и Блер, и Солана, и Фишер, и Ширак, и Гонзалес...

Колико су западни политичари, уопште, упућени у познавање прилика у појединим земљама света, па и Европе, говори и следећи примери. Амерички државни секретар Хилари Клинтон је изјавила у Истанбулу како је „јакo срећна што се налази у земљи која је колевка демократије, православља и толеранције“. Или Ден Квејли, некадашњи амерички потпредседник, после пута по Јужној Америци: „Недавно сам се вратио са пута по Латинској Америци. Једино што жалим је то што нисам у школи озбиљније учио латински да бих могао да разговарам са тим људима“.²¹⁾ Затим један Европљанин, генерални секретар НАТО, Џорџ Робертсон, правдајући агресију против Срба, и обрачун са Милошевићем, говорио је да Запад таквог човека „мора зауставити“ јер води „геноцидну политику против Алжираца“.²²⁾

АМЕРИКАНИЗАЦИЈА ЕВРОПЕ

Од Другог светског рата практично се одвија процес американизације Европе. Из геополитичких разлога Америка брани свој „национални интерес“ на Балкану. „...Исламски клин на Балкану је најважнија карика у систему американизације Европе, па је зато Америка кренула у разбијање Југославије, отварање балканског проблема наводно због примитивних, тиранских и византијских Срба не би ли се учврстила и европски утемељила између Отранских врата (Јонско и Јадранско море, зашто се актуелизује Албанија)...“²³⁾ НАТО аријевски поход према Истоку уследио је након српског одбијања америчког (шиптарског) диктата у Рамбујеу (6-23 фебруар 1999). „Некадашњи германоцентризам заменио је нарци-

20) Предраг Р. Драгић Кијук, нав. дело, 31-32.

21) Исто, 49-50.

22) Исто, 75.

23) Исто, 60-61

соамеризам, па се *Drang nach Osten* (пут на Исток) данас изговара на језику стратега глобалне империје, на енглеском²⁴. Кијук при томе истиче да су Американци Монроову, Реганову и Клинтонову доктрину свели на Хитлерову доктрину; те да зато на простору који је прогласила својим Америка гради мир, слободно друштво и мултиетничку заједницу у Босни, на Косову и Метохији, у Македонији. И за ту своју доктрину, која се показала као огољена сила у нападу на једну суверену државу, инструментализовала бројну коалицију унутар Европске заједнице. И то своје варварство бране сопственим националним интересом.

За то време албански сепаратистички фалсификатори отимају српску баштину на Косову и Метохији, и само српско Косово и Метохију. Ни њих ни њихове менторе не интересују историјске чињенице да се ради о исконској српској земљи, да је и област данашње северне Албаније историјска област српског народа, а то је област око Скадра и Драча и реке Црног Дрима, затим Авлоне. Ђорђе Кастратовић Скендербег (1405-1468) у европској историографији постоји као Србин. Родитељи су му се звали Иван и Војислава. Имао је пет сестара (Марија, Влајка, Ангелина, Јела и Мамица) и три брата (Станиша, Репош и Константин). По мајци је од Црнојевића. Данас га својатају косовски Шиптари и у Приштини су му као свом националном јунаку подигли споменик; њему и америчком председнику Клинтону, главном креатору шиптарске НАТО државе на српској територији.

Стога је и Ветон Сурои, један од интелектуалних корифеја и заговорника самосталне шиптарске државе на Косову и Метохији, могао да каже, да „косовско питање“ улази крајем 1998. у завршну фазу: „Ми смо интернационализовали своје питање и та је ствар завршена. Жао ми је Срба, они ће проћи као Индијанци“²⁵

ЗАПАДНО ПОЛИТИЧКО ХРИШЋАНСТВО И ХРИШЋАНСКА (ВИЗАНТИЈСКА) ЗАЈЕДНИЦА

Кијук аргументовано оптужује „западно политичко хришћанство“ као главног кривца што је више од 10.000 нациста након другог светског рата „пацовским каналима“ Ватикан импортовао у САД. Посматрајући зло атлантократије он сматра да се: „Хри-

24) Предраг Р. Драгић Кијук, нав. дело, 65.

25) Исто, 43.

шћанска заједница, наиме, ближи тренутку расплета антагонизма између човекобожне и богочовечанске цивилизације“.²⁶⁾

Аргументујући даље своје тезе, Кијук убедљиво повлачи историјске паралеле. „И баш зато што `папство није ништа друго до крунисани дух некадашњег Римског царства, на чијем гробу седи` (Томас Хобс), папство је морало доћи у сукоб са Византијом која је, иако на декадентним темељима Римског царства, успела да еволуира до културног, религиозног и државничког феномена“.²⁷⁾ Посебна улога припала је Константину Великом. „Када је Константин Велики завршио изградњу Цариграда (Константинопоља), између 324. и 330. он је заправо Римско царство уистину улогорио, опростолавио... Наиме, Константин је своје царство, Византију, успео да оствари на постојећим хришћанским темељима, међу Грцима, који су манихејству супротстављали платонизам и хришћанство“.²⁸⁾ На другој страни: „Западно хришћанство, које се издваја 1054, успостављајући дуг државнички успон, а самим тим – на плану хришћанске филозофије – условљава и сопствену декадентију. Папство се, наиме, вратило на позиције култног царства, папа преузима све одлике владара у коме се `видљиво јавља сам бог`, па зато и није чудо што се једна од његових титула (pontifex maximus) поклапа са чашћу коју је `12 година прије Христа` римски цар Август одредио за себе постајући „pontifex maximus“. На тај начин папство претвара хришћанство у институцију којом држава влада над човеком, односно хришћанство претвара у политичко средство...“²⁹⁾

Кијук наводи и суштинске разлике између етатистичке (папске) државе и хришћанске (византијске) заједнице, које су испољене већ у првим вековима хришћанства. „Те првобитне разлике показују како ће Западно хришћанство све више постајати милитантно хришћанство, као што је источно хришћанство све пријемчивије срашћивало у меру раста филозофије љубави: одликоваће га суздржљивост, трпељивост, праштање, избегавање преступа, тежња ближења идеалу хришћанског живота. Римска католичка

26) Исто, 96.

27) Исто, 116.

28) Исто, 117.

29) Исто, 119-120.

црква ће зато проћи кроз историју тријумфа а православна кроз историју мартирства“.³⁰⁾

Папство и Римска црква даље се манифестује као војујућа црква (*ecclesia militans*) – која у једној руци држи мач у другој крст, то је црква тријумфа (*ecclesia triumphans*), црква у којој су сва средства дозвољена. Црква индулгенција – ради милодара; моралне изопачености и проституције; црква инквизиције на чијој је светој ломачи горело преко 300.000 људи и црква са антицрквеном праксом у животу Цркве (случај паписе Иване). Црква тоталитарне агресивности („строго тајни“ Конкордат између Хитлера и Ватикана који је био казна и за свештенство римокатоличке цркве), црква за коју је Лутер казао: „Ако постоји пакао онда је Рим на њему саграђен“.³¹⁾

Папоцезаристиче претензије да се „хришћанска Европа претвори у римокатоличку Европу“ показују се већ на Сабору у Франкфурту је 794. године, када је овај Сабор осудио одлуке VII Васељенског сабора а 809. године Сабор у Ахену догматизује филиокве и православне осуђује као јеретике. „Историјска православофобија и србофобија римокатоличке организације једини је разлог што је и у рату Хрвата против Срба 1991-1995. папа имао одлучујућу улогу...“³²⁾

Кијук истиче да је Ватикан давно почео да ради на пројекту папохрватства. Бартол Кашић (1575-1650), чакавац са Пага, направио је штокавску граматику Илирског језика (1604) на латинском, јер је Рим намеравао да „створи популарно-вјерску књижевност у свом духу за цио народ“ Илирика.³³⁾

Папе су „задужиле“ Италију (сукоб Гвелфа и Гибелина), Француску (Вартоломејска ноћ), Холандију (у којој је инквизиција однела хиљаде живота), Немачку (после Вестфалског мира, у Минстеру 1648. подељену на римокатолике и протестанте), Шпанију и Португалију које су високо истакле заставу „војујуће цркве“, али и сав свет чије је народе ова Христова заједница (!) „доводила у Цркву и цивилизирани живот“.³⁴⁾

30) Предраг Р. Драгић Кијук, нав. дело, 120.

31) Исто, 232.

32) Исто, 257.

33) Исто, 147.

34) Исто, 228.

У овој књизи Кијук се бави и учинком римске цркве у страдању Срба на подручју НДХ у Другом светском рату, у Јасеновцу, Јадовну и на другим страшиштима. Карактеристичан је страхан злочин хрватских усташа у околини Бањалуке, када је из самостана Петрићевац, 6. фебруара 1942. кренуло 12 усташа, опонашајући Исуса Христа и 12 апостола, предвођени фра Томиславом Филиповићем (доцније фра Сотонотом, управником логора Јасеновац) да кољу по српским селима Мотике, Дракулић и Шарговић, те у руднику Раковац (где су побили 2730 Срба, од којих 500 деце).³⁵⁾

Аутор овако објашњава страдалничку савремену српску историју: „Програм анихилације Срба и поништавање Србије као важног балканског политичког субјекта садржан је у тајном плану „Roots“. Овај расистички пројекат припремила је СИА – сматрајући да би Срби, као потенцијални савезник Русије, могли да омету спровођење глобалног тоталитаризма као што су у Другом светском рату, на сличан начин, омели универзализацију хитлеризма. То је и разлог што амерички планери неће одустати (после ослабљеног српског етникума у Хрватској и Босни и Херцеговини) од даљег ампутирања делова српског национала, а то значи Косова и Метохије, Рашке области, Црне Горе и Војводине. У књизи „Ратом против Европе“ Александар Дел Вале (Alexandre Del Valle) јасно уочава ову појаву србофобије“.³⁶⁾ Кијук за Косово каже да је оно „видело свих Срба“.

Кијук истиче да политички писци, Чарлс Инграо (професор правне историје са угледног Пруд универзитета у САД и чест гост у Војводини 2005. године) и Ник Мајлер усмеравају пропагандну кампању ка „исходу“ балканске кризе: када се Србија врати у границе Кнежевине, по њима, настаје мир на Балкану. Србија као нецивизацијска енклава (по стратегији из Берлина 1998) прераста у ограничену Србију као резерват (по стратегији из Америке 1999).³⁷⁾

У Закључку ове своје књиге Кијук сумира невесело српско историјско искуство и предлаже неопходне мере које српско вођство треба да предузме у циљу оздрављења и консолидовања српске нације и државе. Кијук напомиње да „...сви захтеви српског народа морају се темељити на начелима моралне филозофије. Буде

35) Исто, 183.

36) Исто, 317.

37) Исто

ли се усаглашавао различитим диригованим прагматизмима, српском народу предстоји ишчезнуће³⁸⁾ Затим: „...Српска дијаспора је у трагичним данима рата 1991-1995. показала виши степен историјске свести и њој је, уз патриотске снаге у матици, задатак да учествује у стварању свесрпске заједнице. Српска дијаспора се не може и не сме сматрати повременим финансијским дародавцем већ неодојивим делом целине српског националног бића, а на тај начин и важним фактором у политици земље према Западу³⁹⁾ Кијук наглашава да Срби своје национално и државно јединство треба да створе у границама које обухватају све српске земље са већинским српским становништвом.⁴⁰⁾ Те да свесрпска заједница мора да оствари барем духовно јединство јер ће само тако вегетирати, али и функционисати, у духу праве хришћанске заједнице⁴¹⁾

БЕСЕДЕ О ЕВРОПИ

Књига *Беседе о Европи* (Београд, 2007) садржи широк спектар Кијукових филозофско-историјских и политичких разматрања питања хришћанства, његове византијске, тј. источно-православне, и посебно папске, западне, политичко-хришћанске варијанте, питања Европе и Америке, затим историје Срба, те савремених политичких питања и односа у којима се нашао српски народ и његове земље, улога Хашког трибунала на расрбљивању српског историјског и етнојезичког простора, итд.

Кијук подсећа на неке у историографији заборављене или прећутане чињенице, као што је чињеница да Франачка хроника сведочи о Србима у Далмацији 822. године, а Хрвате помиње 30 година касније, 852. године. Или чињеница, да је у саставу Војне крајине (1522-1881) било 80% Срба, који су Монархији давали 60.000 војника, од 100.000 колико их је укупно имала.

Кијук подвлачи да је проф. Лазо М. Костић уочио главну карактеристику српске националне свести, то што се национална заједница схвата као верска заједница, тј. национална заједница се разуме и живи као литургијска заједница. Кијук указује и на став који заступа Војислав Шешељ, по којем само „православна вари-

38) Исто, 328.

39) Исто, 331.

40) Исто, 332.

41) Исто, 358.

јанта хришћанске вере... може да представља снажан кохезиван фактор српске државне идеје⁴²⁾. Тумачећи књигу Војислава Шешелја Кијук сматра да се она може сажети у једну реченицу, и она гласи: „Нека вера наша буде нада, а нада нека буде наша вера“⁴³⁾.

Ову духовну вертикалу српског националног заговара и Кијук. По њему, Срби који 867. године дефинитивно као колектив примају хришћанство – „живе своју заједницу као саборну, верску, литургијску пуноћу“⁴⁴⁾ ...Срби су своје национално јединство прихватили као верско јединство и отуда њихова везаност за немањихку династију. Срби су и раније имали своју државу, али њихова везаност за немањихку династију произлази зато што они отада живе као литургијска заједница која се и симболично јавила у историји српског народа, откада са Немањихма српски народ живи своју државност по оцу и сину. Носећи за време сеоба своје свете, све до Сент Андреје Срби су живели са својим светима.⁴⁵⁾

Кијук се у овој књизи осврнуо и на једну данас ретку појаву, а то је феномен Срба католика. Ово је у предјугословенском периоду било посве нормално и природно да Срби, попут других европских народа, имају мултиконфесионално својство. Или како је говорио Вук Караџић Срби три закона: грчког, римског и мухамеданског. Срба католика само у Далмацији пред Први светски рат било је 16 одсто, Јосип Броз је успео да сведе на симболичан број, што је довршено у Црној Гори. Али и поред овог притиска да се пишу као Хрвати, у Црној Гори је 1953. године било 8.813 Срба католика и 4.709 Црногораца католика. И једнима и другима комунистичка власт је препоручила да се пишу као Хрвати. Највећи ударац Србима је задат предавањем Дубровника Хрватској, 1939. године, којој никад није припадао. Најугледнији људи Дубровника били су Срби католици... Један од најстаријих докумената овог града – уговор између Дубровчана и бугарског цара Асена II, из 1253. - писан је српским језиком и ћирилицом а један од најважнијих споменика дубровачке културе, како је то Милан Решетар утврдио, представља православни молитвеник из 1512, који је штампан у Венецији српским језиком и ћирилицом.⁴⁶⁾ Ћирилица није само писмо (за ко-

42) Предраг Р. Драгић Кијук, *Беседе о Европи*, Библиотека Дијалози о суштинама, Рашка школа, Београд, 2007, 14.

43) Исто, 29.

44) Исто.

45) Исто, 15.

46) Исто, 18.

ју Лазо М. Костић децидно констатује: „Руси су је од нас примили, не ми од Руса“), она је идентитет једног народа, *она је духовни предзнак језика српског народа*, без кога српски народ не може да постоји пошто је језик кућа једног народа, саборна лествица једног народа“.⁴⁷⁾

О ХАШКОМ ТРИБУНАЛУ

У Хашком трибуналу Кијук препознаје наставак агресије коју евроатлантистичка империја води против српског народа и његових земаља. „Хашки трибунал, замишљен као ударна песница САД која ће правдати америчке војне интервенције, прва је институција постхуманистичке олигархије. Као интересна и продужена рука НАТО империје, Трибунал тиранију тумачи као хуманитарну акцију, одбрамбени рат као агресију, терористичку побуну или сецесионизам као ослободилачке процесе а злочине над Србима као појединачне ексцесе или одмазду. Супротно томе, појединачни српски злочини увек се третирају као дело геноцида“.⁴⁸⁾

Тај „суд“, према Кијуку, постојаће „толико дуго док се његови оснивачи не увере да је Трибунал у потпуности оправдао све злочине евроамеричке алијансе против Срба“. Трибунал није само суд који је успостављен са непредвидивим роком трајања, нити суд који је деградирао право, или суд само за Србе – већ суд који ће постојати „толико дуго док се његови оснивачи не увере да је Трибунал у потпуности оправдао све злочине евроамеричке алијансе против Срба“.⁴⁹⁾ Зарат у Босни сер Алфред Шерман је рекао да је у свему био амерички рат.⁵⁰⁾ На питање кад и под којим условима ће Србија бити прихваћена од стране евроатлантиста, Кијук каже: „Дакле, тек кад пристане на забрану памћења о етничком чишћењу над својим истоплеменцима у Хрватској, када помогне конституисање унитарне БиХ, прихвати отцепљивања сопствене територије (за почетак Косова и Метохије) и саучествује у примени одређене јој диктатуре самокажњавања (сарадња са Хашким трибуналом – Србија ће, са свим тим теретом, радо бити прихваћена у евроамеричку НАТО цивилизацију“.⁵¹⁾

47) Исто, 23.

48) Исто, 131.

49) Исто, 44.

50) „Влада САД се побринула за његов почетак, за његов наставак и спречила његов преурањени крај“. Исто, 45.

51) Исто, 47.

Хашка конквиста је у функцији нове политичке осовине: Ватикан – Вашингтон (од краја Другог светског рата), Американци су најзаслужнији за заустављање било какве истраге и о хрватским усташким злочинима над Србима. Наиме, Стејт департман је учирио све да на стотине хиљада злочина над Србима у НДХ (1945-1995) буду заборављени. Или још прецизније, службеник Стејт департамента, Густав Хилгер, ауторитарно је прекрио јасеновачки пакао и завео мук.

То је и разлог, сматра Кијук, што „хашко злочиначко удружење одбија да отпочне са суђењем Војиславу Шешељу, који неће прећутати евро-атлантске злочине над Србима нити Ватикански холокауст над Србима...“⁵²⁾ И подсећа како је срамно завршена оптужница против Срба на почетку 20. века (53 оптужена за „великосрпску револуцију“ 1909), те да ни ова оптужница на почетку 21. века не треба да се нада мањем дебаклу.

Да Трибунал служи искључиво америчким интересима показује и његова претензија да утврђује нове научне и политичке истине, прекраја и прави нову историју. Кијук аргументовано показује да је Трибунал пригодно оруђе за оно што ће уследити, што је отворено изјављивао и Ричард Холбрук, па се у тиму стручњака и истраживача који су требали да укажу на неку нову историју, нашла и два професионална „историчара“. Тако је супротно својој докторској дисертацији (на чему је помоћ налазила у Београду, на Правном факултету и у Српској књижевној задрузи), Одри Хелфинг Бадинг се 2002, прославила „експертским извештајем“ у Трибуналу. Ова предавачица са Харварда је у ствари, окренувши исте чињенице за 180 степени, прерадила своју дисертацију „Српски национализам у 20. веку“ и добро наплатила свој „експертски извештај“. Она је опасне српске националне идеје датовала још у 14. век као што је – у истом Извештају – открила да српски национализам и идеја „велике Србије“ јесу синоними, па тако имају и дугу заједничку историју. Отуда је „разумљив“ њен закључак да Шиптари треба да добију своју државу на српској територији, која се континуирано, и супротно Уставу Србије и Резолуцији 1244, али уз слабу отпорност, боље речено уз сагласност српске власти, спроводи у дело.

У уводној беседи на научном скупу „Хашки Трибунал и планетарна истина“, одржаном у Кикинди 15. и 16. априла 2006, Кијук јер, између осталог, рекао: „У нади да би на употребној србофобији

52) Исто, 157.

(стварајући на територији бивше Југославије нове па и муслиманске државе противно свим позитивним међународним уговорима и Повељи УН) могли да изграде ауторитет заштитника муслимана евроатлантски глобалисти желе да овере још једну („Косово“) муслиманску државу у Европи. Том циљу и жељама наредбодаваца служи и Трибунал у Хагу, као инструмент политичке перверзије. Његов задатак има двоједну поруку: да оправда сваку агресију и тиранију глобалистичке секте (а све то у име демократских права) и да истакне наклоњеност хашке конквите према муслиманском свету“.⁵³⁾

РЕПУБЛИКА СРПСКА КРАЈИНА

Кијук је био изузетно везан за свој страдалнички крајишки народ и поносан на његову борбену и достојанствену историју, доследан, компетентан и непоткупљив заговорник и тумач права на државотворност Срба у Крајини. РСК је, према Кијуку, историјски, етнички, политички утемељена држава западних Срба. Она је уништена здруженом операцијом хрватских, муслиманских и НАТО снага – која је договорена на састанку Туђмана, Изетбеговића и Зубака у Сплиту (22 јул 1995) са немачким министром одбране Фолкером Риеом. Кијук напомиње да је то и разлог што Жарко Пуховски, председник Хрватског хелсиншког одбора, не помиње повратак прогнаних Срба из Хрватске већ, како истиче Кијук, „следи двоједну корист у оквиру политичког задатка. Тако овај објективни марксистички филозоф и пан-амерички хуманиста – периферизирајући српско питање у оквиру ратног процеса 1991-1995. године – доследно херменеутичком паралелизму закључује да `сем Павелићеве владе, Влада Републике Српске Крајине је најгора влада у историји Хрватске`, те да треба сматрати несувислим `српско-националистичка трабуњања о 600-700 хиљада мртвих у Јасеновцу`“.⁵⁴⁾

Критички сагледавајући реакције појединих епископа Српске православне цркве према предлозима екуменизма који стижу из Ватикана, а за које епископи Игњатије Мидић и Иринеј Буловић кажу да је питање године када ће доћи до уједињења свих хри-

53) Исто, 182.

54) Исто, 51.

шћанских цркава, Кијук аргументовано указује де се претходно мора узети у обзир улога папске државе у историји.⁵⁵⁾

Наиме, пишући о Европи у НАТО империји, Кијук истиче: „Садашња папократија је везна спона изопаченог политичког идеала Европе и Америке, и отуда пресудна улога папе Јована Павла II у подршци америчким гаулајтерима, латиноамеричким деспотијама или НАТО-политичарима на Балкану“.⁵⁶⁾

СУСРЕТ ЕВРОПЕ И СРПСКОГ ПРАВОСЛАВЉА

Овај сусрет догодио се тамо где се нико не рађа, а живот вечно траје – на Хиландару, истиче Кијук. Ту је започео трајан сусрет српског Православља са Европом. „...примајући Хришћанство, Европа се оправославила, јер европски народи су крштавани изворним хришћанством, значи православним Хришћанством. Али тај процес се није одвијао нити у два смера, нити на корист византијске цивилизације и византијског центра који ће се држати Христових Завета.

Врло брзо ће доћи до покушаја да се изворно хришћанство тумачи на неки нови начин, и већ 794. године на Сабору у Франкфурту биће осуђен VII Васељенски Сабор, а на Сабору у Ахену 809. године званично ће бити догматизовано учење о исхођењу Светога Духа и од Сина – ет Филио, касније једно од озбиљних раздора између Источне и Западне Хришћанске Цркве. Шта то значи? То значи да је христијанизација Европе почела врло рано са црквеним надоградњама које неће допустити да се Европа христијанизује у целости. Европа се охристовила, али се никад није ухристовила“.⁵⁷⁾

Ево како Кијук тумачи појаву протестантизма. „Појава протестантизма (Мартин Лутер 1517, 95 теза у Витембергу, МС), међутим, условљава стварање окултизма, и зато ће се 1. маја 1776. године у свету појавити тзв. *Велико бело братство*, које у свом најужем кругу има деветорицу просветљених. Тада ће предавач канонског права у Инглштату, у Баварској, Адам Вајсхаупт, основати Илуми-

55) Наступ епископа Игњатија Мидића и епископа Иринеја Буловића на 2. програму РТС, 19. септембра 2006, а поводом Скупа православних и католичких великодостојника – који су дан пре завршетка представници Руске православне цркве демонстративно напустили. Исто, 55.

56) Исто, 93.

57) Исто, 106.

нате или Просветљене са идејом да се мора створити светска монархија, да се мора успоставити јединствен светски поредак. Та врста окултизма ће ширити своју патологију и развијаће се подједнако како на европском тако и на европскоатлантском подручју и зато ће, само шест година касније, америчка република, инсталирајући велики печат, уписати у њега препознатљиво гесло држећи га се до дана данашњег. На Великом печату америчке републике стоји натпис „*Novus ordo seclorum*“ – Нови поредак света, дакле, из 1782. године“.

То су последице тријумфалног погледа на свет и те последице иду из једног патолошко-политичког стања у друго, оне се служе инструментализацијом и жељом за покорношћу својих поданика“.⁵⁸⁾

У Закључку *Беседа о Европи* навешћемо још неколико Кијучких мисли. Кијук се, наима, критички осврће на широко прихваћену филозофију отвореног друштва Карла Попера, коју ће прихватити политичка Европа. Ова отворена друштва, како истиче Кијук, требало би да буду брана недемократским механизмима, тиранији и стварању тоталитарних устројстава. Али, да ли то европска пракса потврђује? Не! Та отворена друштва нису и друштва „слободе и милосности“. Сви они су бомбардовали Србију 1999. године. Кијук указује да овде није реч нити о демократском нити отвореном друштву коме треба да тежи српска интелектуална мисао данас... Уместо отвореног потребно је *здрavo* друштво. У њему ће бити праве институције које брину о владавини права, које могу да заштите и појединце и колективитет од сваке врсте изопачености и патологије. Залажите се, дакле, за здраво друштво, ширите идеју о таквом хришћанском и православном друштву у коме ћете и ви и ваш народ живети, ја сам убеђен на корист велике фамилије европских народа.⁵⁹⁾

Стога Кијук истиче: „*Срби у Европу да, духовно искуство Европе у Србе не*. И то би коначно, чини ми се, можда било најважније да у тренутку у коме се налази српски народ морамо бити наоружани знањем и свешћу да будити савест света и своју сопствену савест не значи ништа друго доли служити свом народу...“⁶⁰⁾

58) Исто, 112.

59) Види: Исто, 109.

60) Исто, 120.

ВАТИКАН И ФАШИЗАМ

Доводећи у везу Ватикан и фашизам Кијук подсећа да је Ани Лакроа објавила књигу о историји Ватикана („Le Vatican“, Paris, 1996), консултујући два највећа француска архива, и непобитно утврдила да постоји дуга веза између Ватикана и фашизма. „Позивајући се на документа она утврђује да нема апсолутно никакве разлике између Пија XI и Пија XII и самог Хитлера односно да нема разлике у новом поретку света, или антисемитизму оних који су покушали да владају светом и папа који су на сличан начин желели да остваре свој циљ служећи се вером као политичким средством. Међутим, треба истаћи да то није једина патолошка појава на европском ткиву у времену Николајевом. Тачније, и папска и евангелистичка (протестантска) црква су подржавале фашизам, о чему, уз обилно објављивање докумената, сведочи књига Николаја фон Прерадовича и Јозефа Штингла „Боже благослови фирера“.⁶¹⁾

„Као што је познато папа је 1933. склопио конкордат са Хитлером, као што је 1984. године, када му се учинило да се мења моћ света, објавио на Аљасци Реган-Војтилин план... Америка је 1943. успела да утиче на промену курса ватиканске политике. Она је 1946. године у Ватикан убацила четири милијарде долара, захваљујући Мирону Тејлору (амерички индустријалац), а за узврат ће већ 1946. године њена четири надбискупа понети четири кардиналска шешира... Извршена је тако американизација Ватикана. Уосталом, није никаква тајна да је тзв. „пацовским каналима“ 12.500 нациста склоњено у Америку; овај задатак су обавиле папске институције у Ватикану: немачко сјемениште Santa Maria dell' Anima и хрватски Завод св. Јеронима“.⁶²⁾

Паписти и глобалисти су, указује Кијук, нашли заједнички интерес, и то показују трагови новца. Јер, 35% новца које поседује Ватикан слива се из САД а 18% из Немачке, пре уједињења, сада још више, итд.⁶³⁾

61) Исто, 195.

62) Исто, 197.

63) Исто, 136.

ЕВРОПА СЕ УТОПИЛА У АМЕРИЧКУ ИМПЕРИЈУ

Овај концепт заговарао је још папа Пије XII. Пут на Исток се отвара доминацијом над Европом, коју Збигњев Бжежински (Рокфелеров политички писац, како истиче Кијук) назива „протекторатом Америке“. Кијук истиче да је било очекивано да се криза пренесе на блиски (Израел – Палестина) и даљи исток (Авганистан), пошто амерички НАТО стратеги планетарну моћ виде у контроли Евроазије.... Авантура на Балкану, и рат против Срба, само је епизодна етапа према зацртаном плану: успоставити контролу над Евроазијом као кичмом планетарне политичке моћи.

„Уосталом, далеко пре атлантократије папа је основао интернационалну тајну организацију „Интермаријум“ која је планирала успоставу `подунавске католичке федерације` између капиталистичке Немачке и комунистичке Русије. Папа Пије XII је најзаслужнији за ревитализацију ове организације, која ће од 1947. прерасти у антикомунистичку Континенталну унију, са седиштем у Шпанији... У доласку на римски трон Јована Павла II (1978) посебне заслуге припадају организацијама: Опус Деи (основан 1928. као тајно католичко друштво које је сачињавала већина Франкових министара) и Малтешки витезови (експозитура ЦИА-е), статусни посматрачи при ОУН. Тајно друштво Опус Деи, прерасло у „секуларни институт“, имало је исте задатке као и „Интермаријум“ – што је одлика и организације Рах Christi. Све три организације чувају свети циљ (папски корпоративизам, прозелитизам, екуменизам и експанзионизам) док се мењају једино непријатељи, сходно времену деловања.⁶⁴⁾

Када је у питању Ватикан, Кијук истиче да је центар католицизма од 1943. под америчком контролом, и од тада ће САД бирати папе на трону Светога Петра. Американци су знали шта се ради са Србима и Јеврејима у НДХ, и њујоршки бискуп Спелман се већ 1943. четири пута састајао са папом Пијем XII, да се огласи по питању страдања Јевреја што је он, разуме се, одбио. Исто тако, напомиње Кијук, готово да нема ниједног бискупа, ниједног надбискупа на територији Европе који није подржавао политику светских злочина Адолфа Хитлера.⁶⁵⁾

64) Исто, 121 – 123.

65) Исто, 135.

Помоћ коју је Европа добила од Америке у склопу Маршаловог плана 1948. године, омогућио је да Европа крене једним „неолибералним, неохришћанским, недемократским животом, после једне аберације, како поједини научници у историји западне цивилизације објашњавају хитлеризам“.⁶⁶⁾ Како истиче британски византолог Рансман, Европа је 1999. године водила последњи рат са источном хришћанском цивилизацијом.⁶⁷⁾

Отуда и напади ових западних хришћана без Христа на српски народ и његову Српску православну цркву. Кијук подсећа: „Иако је очито да је једино српски народ етнички очишћен са подручја где је вековима живео, зарад измене европске историје и америчке катастрофалне политике према исламистима и успоставе новог поретка моћи – Срби морају бити проглашени кривцима и оглашени геноцидним народом. Отуда и све жешћи напади на најстарији ауторитет српског народа, на његову цркву... Последично, уследили су територијални апетити на труским деловима преформираних српске државе, упаковани у дипломатски папски притисак на дијалогу под слоганом: уједињена Европа – уједињена религија“.⁶⁸⁾

Овome у прилог иде и следећи парадокс, на који указује Кијук: „Јануара 2003. лансирана је теза о Албанцима као старом хришћанском народу, па испада да су Срби на КиМ у оквиру сопствене државничке територије, односно јужне регије, Арнауташима и Шиптарима окупирали старе богомоље. Шиптари су, наједном, од бранича изворне демократије прерасли у браниоце изворног хришћанства. Оваквом следу традиционалне „католичке акције“ припада и бискуп Софи (од чијег става се нису оградиле папски прелати те ни апостолски нунције у Београду), који оправдава рушење српских хришћанских споменика називајући чак и богомоље из средњег века „политичким црквама“. Несумњиво, ватикански кремљ има озбиљан сценарио за јужни део Балкана, уклапајући га у користан процес сатанизације Срба и амерички стратешки циљ“.⁶⁹⁾

66) Маршаловим планом Француска је добила 2 милијарде 600 милиона долара, Велика Британија 3 милијарде и 100 милиона долара, Италија 1,4 милијарде, Немачка 1,3 милијарде долара, Холандија 1 милијарду долара итд. Исто, 140.

67) Исто, 144.

68) Исто, 190.

69) Исто

ПОСТНИКОЛАЈЕВСКА ЕВРОПА

У тексту са горњим поднасловом Кијук указује како водећи западни мислиоци деле цивилизације света и тумаче неминовност њиховог сукоба. Тако историчар Арнолд Тојнби („Истраживање историје“) издваја пет цивилизација у које убраја: западну, хришћанско-православну, Исламску, хиндуистичку и далекоисточну цивилизацију. Слично свет дели политиколог Семјуел Хантингтон („Сукоб цивилизација“) и изјављује да „Европа завршава тамо где почиње православни свет“. „А Европа је јерес. Најпре папска архијерес, потом лутеранска јерес, па калвинска, па суботарска и тако скоро без краја – конач свих тих јереси завршава се атеизмом“. ⁷⁰⁾

Кијук, који обнавља дело Светогвладике Николаја, пише: „Николајевско дело (а нико није био већи европејац од Николаја) је дело христолико, светосавско и филантропско... Кијук се овде позива на Николаја, који каже, да ће већ у 19. веку Европа не само извести Бога пред судије, у претходном са енциклопедистима већ донети пресуду да се Бог стави на стуб срама, већ ће га крајем 19. и у атеистичком егзистенцијализму 20. века убити. Према томе, кризу колонијалне Европе, њену заробљеност сопственом биографијом, Николај Велимировић уочава у „победиоцима деветнаестог века“. По њему, ови победиоци нису само установили „протокол суђења између Европе и Христа“ већ трајно успоставили право моћи изнад моћи права, истине и љубави. Човекобожна цивилизација се супротставила божанском смислу и теоантрополошкој симфонији управо онда „кад се Бонапарта насмејао светињама у Кремљу, и кад се папа Пијус прогласио непогрешивим и кад је Ниче јавно објавио своју службу Антихристу“. ⁷¹⁾

Владика Николај, сматра Кијук, тачно одређује: „Ако би се историја последња три столећа, осамнаестог, деветнаестог и двадесетог, хтела назвати једним правим именом, онда се не би могло наћи подесније име него: Протокол суђења између Европе и Христа“. ⁷²⁾

Европа 20. века је остала без Бога, па Николај као сведок тога времена, у свим текстовима критичке провенијенције, излаже

70) Исто, 192.

71) Велимировић Николај, *Кроз тамнички прозор: (речи српском народу из логора Дахау)*, Београд, 2005, према: Предраг Р. Драгић Кијук, *Беседе о Европи*, Библиотека Дијалози о суштинама, Рашка школа, Београд, 2007, 194.

72) Исто, 199.

анатомију европске духовне трулежи. Разумљиво, Николај је европоцентрично а не европофобично укоревен када говори у име љубави, у име симфоније, и то је разлика између оних који критикују ради остварења моћи и оних који верују да има наде за свет који разуме своју заблуду јер такав свет може пронаћи пут до истине, саопштава Кијук.

Европска унија је, дакле, замишљена као католичка пројекција, која ће, како истиче Кијук, покушати да гурне Русију у Азију, а за Србе и српски народ ће створити санитарни кордон. Да је Европска заједница замишљена као католичка пројекција сведочи и чињеница да је 1992. основана организација „Ђовани Веко“ за поништавање Свете Горе, јер патолошки опредељена Европа сматра да нема Европске уније, да нема успешне Европске заједнице док православље не оде у историјску архиву... То значи да рационалистичка патологија Европу данас види као модификовану римокатоличку империју.⁷³⁾

ХРИШЋАНСТВО БЕЗ ХРИСТА

Кијукова књига *Хришћанство без Христа* (Београд, 2012)⁷⁴⁾, постхумно објављена, представља веома успелу синтезу његовог целокупног списатељског опуса. У њој Кијук језгровитије и продубљеније презентује своју политичку мисао.

Критикујући америчку политику после Другог светског рата, Кијук истиче да је Америка у том периоду бомбардовала 24 државе широм света, спроводећи милитантократију у име „савршеног мира“, те да се константна америчка конквиста ни по чему не би могла окарактерисати хришћанским погледом на свет. Кијук при томе подсећа да је још Џеферсон успео да реформише Библију и прилагоди је америчком секташком хришћанству што је за последицу имало обред да се на тзв. Џеферсоновој Библији (*The Life and Morals of Jesus of Nazareth*) – која се чува у масонској ложи у Вашингтону – заклињу новоизабрани амерички председници.⁷⁵⁾

Амерички егоцентрични секуларизам је успешно одстранио сва религиозна ограничења и још успешније разорио стари мо-

73) Исто, 203.

74) Предраг Р. Драгић Кијук, *Хришћанство без Христа*, Рашка школа, Београд, 2012.

75) Види: Предраг Р. Драгић Кијук, *Хришћанство без Христа*, Рашка школа, Београд, 2012, 10.

рални поредак... Похлепа, престиж и профит – постали су света тријада друштва које је зацртало и ограничило свој сан.⁷⁶⁾ „...Зближавање Ватикана и политичког хришћанства са савременим јудаизмом, довело је до ревизије Новог завета и стварања прихватљивог хришћанства без Христа (односно деконструкцијом својстава Сина Божијег). Тако је започела фаза „католичке теологије Аушвица“ и разбојавање Исуса Христа. Тај покушај третирања Христоса као обичног човека траје практично двадесет векова, а у јеврејској традицији од антихришћанског памфлета Toldoth Yešu (насталог не пре другог века) према коме је Христов отац римски војник Бен Пандира“.⁷⁷⁾

Кијук напомиње да је Римокатоличка црква 1965. године скинула са Јевреја наводну кривицу за Богоубиство, па су из Новог завета почела уклањања Христових речи о Јеврејима... Идеју америчког секуларизованог хуманизма, Томас Џеферсон је открио у императивној одлуци: „Очистити Библију од свега што иде иза граница *нашег вета*“, одабрати чак и од Јеванђелиста „само оне речи које су сублимирале морални кодекс какав никада пре није понуђен човеку“.⁷⁸⁾

Кијук стога констатује: „Свет који је обезбожио Бога и „онечовечио човека“ падао је све ниже у гротло постхришћанске и постхуманистичке ере, иако је остао без могућности да профит наметне као надначело човекове вредносне лествице“.⁷⁹⁾ Американци су одлучили, како то истиче Чомски, да светом владају силом.⁸⁰⁾

Књига Кархајнца Деншера „Политика римских папа у 20. веку“, коју је Кијук детаљно анализирао и користио у свом раду, недвосмислено показује да је папска организација довела Хитлера на власт и да се њена православофобичност не мења ни у једном времену. Кијук истиче да спектакуларне обрте у папској политици могу да очекују једино они који су залутали у науку или политику. Према томе, осовина Ватикан-Вашингтон (успостављена још крајем Другог светског рата) остаје приоритетно опредељење и новог папе... Као што је Пије XI склопио конкордат са Хитлером (1933),

76) Исто, 20.

77) Исто, 22.

78) П. Самарцић, *Исус Христос у мраку историјске критике*, Требиње, 2004, према: Предраг Р. Драгић Кијук, исто, 24.

79) Исто

80) Noam Chomsky, *What Uncle Sam Really Wants*, 1992.

а Јован Павле II са Реганом (1984), папа Рацингер ће поштовати традицију опседнутости владања светом. У том смислу православни народи неће бити поштеђени ватиканског фундаментализма.⁸¹⁾

Презентујући историју папства, Кијук подсећа да је Тридентским концилом (1545-1563) отпочела борба папства против протестаната (јеретици, калвинисти, реформатори) и „шизматика“ (православци), те да је надирућа турска имеприја у свему томе имала улогу својеврсног судије која, и поред свих искушења, није успела да угрози западни европоцентризам.

УНИЈАЂЕЊЕ И КАТОЛИЧЕЊЕ СРБА

Светске вериге (*catena mundi*) - унијађење и католичење Срба у западним земљама (Далмација, Босна, Славонија...) Ово ширење вере силом и принудом, и давање цркви важности борбене идеологије, по Кијуку није ништа друго до злоупотреба философије љубави и есхатолошке историчности Христове цркве... Римска курија, међутим, постала је „борбена црква“ и „*ecclesia triumphans*“, која слави славље, победе, успехе – она је признала да постоји као политичка институција са политичким програмом.⁸²⁾

Кијук се позива на Лутера, који је исписао ове речи: „Нико не може да замисли какви греси и каква безбожна дела се чине у Риму; човек треба то да види и чује да би могао веровати. Зато с правом неки кажу: Ако постоји пакао, онда је Рим на њему саграђен; то је бездан одакле излазе сви греси“.⁸³⁾

Кијук се посебно бавио анализом књиге епископа Никодима Милаша *Православна Далмација*⁸⁴⁾, за коју је рекао да је непревазиђена књига о језуитској, клерикалној деспотији којој је био непосредно изложен српски народ у Далмацији. Милаш је доказао „да је православна вјера била једина у Далмацији све до друге половине IX вијека“, као што је показано да почетак и романизирања хрватског становништва и прогона православаца (Словена) почиње од дана када је (1059) одржан сабор у Сплиту, који је установио два

81) Зорица Лешовић Станојевић, „Разговор о хуманистима с бичем“, у: *Кијук: мудра птица љубави*, зборник радова, преиредио: Владимир Димитријевић, Српски сабор Двери, Издавачка кућа *Catena Mundi*, Београд, 2012, 209.

82) Исто, 73.

83) Исто, 77.

84) Никодим Милаш, *Православна Далмација*, Сфаирос, Београд, 1989.

основна capitula: 1. обавезу свештеничког целибата и 2. забрану да се словенским језиком служе божанствене тајне...⁸⁵⁾

Анализирајући начин на који је „Свето чудовиште“ у српску Босну и Херцеговину уводило босанство, Кијук истиче улогу Косте Хермана који ће, након окупације и анексије БиХ од Аустроугарске, увести плагијаторство и преверавање у науку о књижевности. Херман је издао „Народне пјесме муслиманске“ поводом којих ће му Ватрослав Јагић спочитнути две ствари: прво, да су то „пјесме Срба муслиманске вјере“, и друго, да нема оправдања што је књигу штампао латиницом будући да су се у „првашња времена“ и мухамеданци и католици служили ћирилицом... Кијук даље наводи, а ми у скраћеном обиму преносимо, доказе о мултиконфесионалном српству у предјугословенском периоду. Тако Кијук помиње двојицу угледних Срба католичких свештеника дум Ивана Стојановића (1829-1900) и Дон Јакова Групковића (1831-1911), фрањевца и припадника Српске странке у Дубровнику; те да је овај ватрени Србин и гимназијски професор и пензионисан због својих националних ставова.⁸⁶⁾... Даље се позива на хрватског историчара Натка Нодила који доказује језичко-етничко српство Дубровника. Кијук још подсећа да и Џиво Гундулић у VIII певању „Османа“ истиче своје српство. Као и то да се око 200 кућа католика Бјелопавлића вратило се 1633. у православље, а Вишани ће 1933. године подићи православни храм што говори о њиховом православном српству (који ће СПЦ 1963. продати Хрватима, који су цркву одмах порушили и на њеном месту изградили паркиралиште).⁸⁷⁾

Ову причу о католичењу, а потом хрваћењу Срба, Кијук нам илуструје преко породице Војновић. Аустријска влада је 1873. Константину и Ђорђу Војновићу признала титулу конта. Константин се определио за Хрвата католика, а Ђорђе остао оно што је био, и он и Константин, Србин православне вере. Константинови синови, Иво Хрват (иако је писао дела попут Лазарево васкрсење и драму Мајка Југовића, и био ухапшен од аустроугарских власти због свог српског порекла на почетку Првог светског рата), и Лујо Србин (дипломата код кнеза Николе Петровића и у српској дипломатској служби).

Кијук истиче на монструозност Римске курије која је онемогућила сваки контакт са покатоличеном српском децом - дечацима,

85) Исто, 88.

86) Исто.

87) Исто, 99.

који су, под другим именима, завршила католичке теолошке факултете широм света: у Италији, Аргентини, САД, Аустралији итд. Четрнаест њих је ишло у школу St. Josephs у Илиноису.

Кијук нас, даље, подсећа на књигу Васе Глушца из 1924. године, „Средњовековна босанска црква била је православна“ – у којој Глушца „исцрпно побијајући тезе о богумилској цркви, и доказујући како идеје о босанској богумилској цркви припадају политичком а не историјском дискурсу“.⁸⁸⁾

САВРЕМЕНА ВАЗАЛИЗАЦИЈА СРБИЈЕ И ПОТИСКИВАЊЕ СРБА

Анализирајући улогу Америку у југословенском рату, Кијук истиче да су Американци седам година пре почетка распада комунистичке Југославије (1991) разрађивали планове за сатанизацију Срба, будући да су процењивали да ће они бити највећа сметња рушењу земље... САД су након НАТО бомбардовања решиле да изврше вазализацију Србије, зарад које су и започеле распад друге Југославије... Данас видимо колико су у томе успели.

Тако је Дејтоном 1995. створена експериментална држава *од три народа* и два ентитета, што говори да Американци желе „Босну“ као перманентну политички турсну област. Ова врста „либанизације“ као стратегије америчке политике већ се поновила девастирањем Ирака (2003-2010) а наставила са рушењем Либије (2011).

„Остаје једино нада да би Америка, због инфантилно-катастрофалне политике према муслиманима у походу на природне и „људске ресурсе“, имала разлога да уложи у сопствени политички капитал стварање још једне муслиманске државе у Европи... Осим тога, америчка глобална политика и европски политички интерес се неће преклапати по „босанском питању“, јер америчко награђивање *милитантних муслимана* – Европи не даје никакве гаранције да у своју економску заједницу прима *секуларизоване муслимане*. На овој политици, а евроатлантској клацкалицы, трајаће успони и падови политичке наде босанских муслимана. Истозначно, анти-српски став је политички избор али не и политичко решење“.⁸⁹⁾

88) Исто, 140.

89) Исто, 151.

Кијук и у овој књизи пише детаљно о американизацији Ватикана која је почела у време Другог светског ... И прећуткивање истине о Јасеновцу и улози римокатоличке цркве у геноциду над Србима 1941-1945 у директној је вези порицања удела римокатоличке цркве и у распаду друге Југославије, односно саучесничком ватиканско-вашингтонском погрому Срба 1991-1995.⁹⁰⁾

Кијук наводи и следеће податке из књиге Марка Ручнова „Зашто Јасеновац“ (1991). Иво Ројница, префект града Дубровника, „одговоран“ за истребљење хиљаде Срба и Јевреја, ухапшен је у Трсту 1945, али је пуштен на интервенцију монсињора Крунослава Драгановића и пребачен у Аргентину. Професор богословије Драгановић, члан одбора за покрштавање, капелан у Јасеновцу и папин човек од поверења у Commissione d' assistenza pontifica – у Сарајеву је од 1967. живео као угледни грађанин а „умро је 1982. у сарајевској болници на Кошеву и сахрањен уз адекватне почести“ Крунослав Драгановић је руководио тзв. пацовским каналима.

Кијук износи и интересантан податак да је Вицко Крстуловић секретар ЦК КП Хрватске, још 1943. безуспешно тражио од партизанске команде да се предузме напад на Јасеновац, сматрајући да је Ватикан најодговорнији за ову „индустрију смрти“.

Кијук наводи и податак да је Марко Месић, стриц бившег хрватског председника Стипе Месића, водио на Стаљинград 1942. око 9.000 Хрвата, и септембра 1942. био заробљен, па „преваспитан“ у руској потом Титовој армији. Кијук нам открива и то да је отац Ивице Рачана, Лука, био усташки дужносник а као крижар убијен 1953. у Великим Зденцима.⁹¹⁾

Ту је још једна пикантерија, која нам није непозната, али је за српску политику поразна.. Јељцин је поводом обележавања педесетогодишњице победе над фашизмом одликовао Франју Туђмана (1995) а Путин, десет година касније, поводом шездесетогодишњице одликовао је Стјепана Месића (2005). И ниједан ниједног српског председника.

РЕКЛИ СУ О КИЈУКУ

Само неколико месеци након Кијукове смрти (јануар 2012), изишао је зборник радова под насловом *Кијук: мудра птица љубави*,

90) Исто, 312.

91) Исто, 319.

који је приредио књижевник Владимир Димитријевић, и у којем се о Кијуковом делу нашло неколико десетина радова угледника из разних области књижевног и научног стваралаштва.

Драган Мраовић, наш познати италијаниста, реко је поводом смрти Кијука, да смо „изгубили важног интелектуалца који је искрено и с умећем бранио српске националне интересе“.⁹²⁾ Епископ Георгије Канадски из Торонта каже да смо остали без „истинског духовника и великог мислиоца“.⁹³⁾ Петар Милатовић из Беча за Кијука каже да је то човек „коме је Светосавље највеће духовно здравље и најчвршће морално узглавље“.⁹⁴⁾

Према епископу Лаврентију Кијукова *Catena mundi* представља „духовну енциклопедију српског народа“.

Мирољуб Јоковић је за Кијука рекао да је „Један од најбољих и најумнијих Срба које сам икада упознао... сјајан књижевник, лудан либерални филозоф, оригиналан мислилац, сјајан медијавелиста, одличан познавалац Достојевског, критички настројен историчар.. Занимао се за песништво, филозофију, хришћанску етику и мистицизам, класичну српску и словенску књижевност, европску цивилизацију, утицај Ватикана на судбину српског народа и његову културу. Био је непоновљив мислилац... „ходајућа енциклопедија и један од најхрабријих српских интелектуалаца на крају 20. и почетком 21. века“. Уз Рашка Димитријевића и Николу Милошевића, Кијук био један од најбољих српских говорника.“⁹⁵⁾

Кијук нам указује – истиче Лабуд Драгић – на став Копитара из 1827. године, чиме објашњава и његово „пријатељство“ са Вуком Караџићем.. Копитар пише: „Српска православна црква, чувањем старог језика Светог Саве, жели сачувати и језичку разлику између православних и католичких Јужних Словена, те би стога више него икада, Беч морао подржавати реформе Вука Караџића, јер се њоме та разлика поништава, а главна препрека у превођењу Срба у католичанство биће заувек уклоњена. Овим ће нам временом Београд сам од себе пасти у руке“.⁹⁶⁾

92) „О континенту званом Кијук: први корак у истраживању“, приређивач зборника *Кијук: мудра птица љубави*, зборник радова, приредио: Владимир Димитријевић, Српски сабор Двери, Издавачка кућа *Catena Mundi*, Београд, 2012, 6.

93) Исто.

94) Исто, 7.

95) Мирољуб Јоковић, „Апостол историјског памћења: Предраг Драгић Кијук (1945-2012)“, у: *Кијук: мудра птица љубави...*, 34-35.

96) Лабуд Драгић, „Предраг Драгић Кијук: Хришћанство без Христа“, исто, 115.

Академик Коста Чавошки, анализирајући Кијукову књигу „Хришћанство без Христа“, у свом чланку истиче следеће: „Најбоље промишљени делови Кијукове књиге посвећени су претензијама римскога папе и његовом изопачавању изворне хришћанске вере, почев од измене никеоцариградског Символа вере – догматом о исхођењу Светога духа и из Сина, преко његовог настојања да буде апсолутни ауторитет и у духовним и у световним стварима, до представљања себе у хришћанском свету као непогрешивог Христовог заменика (vicarius Christi) и намесника на земљи“.⁹⁷⁾

Део књиге бави се питањем страдања Срба у хрватској независној држави Анте Павелића, којег је Рим благосилио за погром српског православног народа. Кијук истиче да се ради о вековној константи у папској политици према православним Србима. Папа Јован Павле II је беатификовао Алојзија Степинца, хрватског католичког првосвештеника, а затим је, „када се Хрватска противустановно отцепила од бивше Југославије, папа Јован Павле II дао налог да Ватикан, као држава, први призна независност Хрватске, иако је то значило да ће Срби у Хрватској постати незаштићена, а потом и прогнана национална мањина. Поред теолошких, то су били и историјски разлози којима се наш Кијук руководио када је одбацивао сваки екуменизам.“⁹⁸⁾

Чавошки истиче и овај Кијуков став: „Када је све ово и познато и несумњиво, поставља се наравно питање како наши званичници тако лако прелазе преко етничког чишћења Срба, које је на тлу Хрватске извршено 1995. године и тако жарко желе улазак у Европску унију, иако добро знају да у њу могу ући само без Косова и Метохије. Посреди су, нажалост, удворичка психологија и историјска неодговорност“.⁹⁹⁾

Супротстављајући се посвемашњем расрбљивању Кијук је, како истиче Чавошки, говорио: „Ако има и само пет усправних Срба, има наде“.

Владимир Димитријевић, приређивач зборника о Кијуку, каже да је „Хришћанство без Христа“ Завештајна књига Кијукова, а Бошко Обрадовић пише да је Предраг Драгић Кијук – учитељ српског завета: „Такав хришћански мудрац, а притом господин, и

97) Коста Чавошки, „Један од петорице усправних“. О књизи „Хришћанство без Христа“, исто, 129.

98) Коста Чавошки, исто, 129-130.

99) Исто, 130.

по физичком и по интелектуалном, а посебно душевном изгледу, велика је реткост у новијој историји Срба. Патријарх српске интелектуалне елите¹⁰⁰⁾ Обрадовић даље каже да је Кијук „...био хришћански интелектуалац, са изразито моралним погледом на свет и јединственим саосећањем за ближње своје и народ свој¹⁰¹⁾ У тексту још стоји: „Све нас је научио (Двери српске, чији је Кијук био родоначелник, МС) националном самопоштовању и самопоуздању, врлинском родољубљу и господском патриотизму¹⁰²⁾“

Светлана Петрушић, у тексту под насловом „Јесу ли убице међу нама“,¹⁰³⁾ истиче Кијукову полазну премису: Православље је изворно хришћанство. Даље цитира Кијукову мисао: „Римо-католичка црква је, изнад свега, политичка институција и европска цивилизација јесте затрована том папистичком идеологијом која је Европу дуго векова посматрала као римо-католичку Европу. Са појавом протестантизма ту се нешто мења, од 1640. године, али никада се ништа није променило у односу на православни део Европе. Европа, наиме, не признаје православни део Европе и за њу то није Европа. То су показали њихови највећи научници, њихови велики историчари, чак ни Арнолд Тојнби не убраја православну цивилизацију у западно-хришћанску цивилизацију, па до свих оних употребних, плаћених интелектуалаца, попут Хантингтона, Бжежинског и њима сличних који кажу да је граница Европе на Дрини. Значи, тамо где почиње православље. Нема потребе да српски народ буде ксенофобичан, да српски народ умишља да постоји некаква завера против њега, то је сасвим извесно. Али, исто тако, нема никаквог разлога да српски народ живи у заблуди и илузији и да затвара очи пред чињеницама. Анти-православни и антихришћански процес јесте заправо почетак свих почетака глобалистичког погледа на свет који диктирају САД ...ЕУ жестоко притиска Грчку да промени први члан свог Устава у коме се каже да грчки народ доноси Устав РепубликеГрчке у име Оца и Сина и Светога Духа“¹⁰⁴⁾

100) Бошко Обрадовић, „Предраг Драгић Кијук – учитељ српског завета“, у: *Кијук: мудра птица љубави...*, 172.

101) Исто, 173.

102) Исто, 175.

103) Из књиге Светлане Петрушић, *Убице су међу нама*, Стручна књига, Београд, 2002.

104) Светлана Петрушић, „Јесу ли убице међу нама“, у: *Кијук: мудра птица љубави...*, 202-203.

ПРЕДРАГ Р. ДРАГИЋ КИЈУК, ПОСЛАНИЦА ПРИЈАТЕЉУ.
ПОВОДОМ ХИРОТОНИЈЕ ВЛАДИКЕ ХРИЗОСТОМА
ЈЕВИЋА¹⁰⁵⁾

Опстанак, претрајавње и страдање српског народа на „светским веригама“, као и разлике између православне и римске цркве Кијук је најбоље изложио у писму-посланици коју је упутио владика Хризостому Јевићу поводом његове хиротоније. Из тог Кијуковог текста преносимо следеће: „Изложен римском прозелитизму (као што је и био изложен антисловенској или хабзбуршкој асимилацији) српски народ није изгубио свој верски идентитет, као што га није изгубио ни у целини када му је атеистичка и бољшевичка пресија претила својеврсном асимилацијом. Такође, ни дуготрајни муслимански фундаментализам (данас ревитализиран као и хрватски неофашизам) није српском народу угушио православни идентитет али је, уз усташки геноцид (као завршни чин римске прозелитске инквизиције), показао да је одиста тешко трајати на овим балканским просторима које су савремени италијански хуманисти истанчано прозвали „светским веригама“ (catena mundi). То је уједно, и објашњење уз констатацију изречену на почетку текста зашто историја српског народа јесте мартиријска историја“.¹⁰⁶⁾

Кијук даље саопштава: „Док је православна црква у дугој својој историји место човека једино налазила у христологосној заједници дотле је римокатолицизам охристовљеног човека посматрао као политичко средство. У изворно хришћанском свету, то јест православљу, никада се и није могла успоставити било каква супремација(чак ни према другим помесним црквама православне екумене) како због тога што супремација не одговара „канонском учењу о сабору као највишем органу црквене власти“тако и због супротности супремације са „канонским учењем о епископату као носиоцу црквене власти“...

„Римска црква, међутим, има империјалне захтеве и њен депотизам је, између осталих европских народа, примењен и на српском народу, народу изложеном перманентном програму уније и анихилације. То, последично, произилази из унутрашње структуре папистичке цркве. Наиме, римокатоличка црква је остварила две

105) На дан Светих апостола Петра и Павла – Петровдан, 1991. године.

106) Предраг Р. Драгић Кијук, „Посланица пријатељу. Поводом хиротоније владике Хризостома Јевића“, у: *Кијук: мудра птица љубави...*, 187.

крајности: деспотско, тоталитарно устројство цркве (папоцезаризам), као што је начелима војујуће, империјалчне, тријумфалне цркве еволуирала у државну силу (цезаропапизам) у којој вера има улогу идеологије за остварење политичких циљева¹⁰⁷⁾.

Говорећи о тајни поезије, Кијук је ту разлику између православне и римокатоличке цркве свео на једну реченицу: „Сасвим кратко, рећи ћу вам као дефиницију: свет западног хришћанства је антропоцентричан свет, свет источног хришћанства је Христоцентричан свет“¹⁰⁸⁾.

ЛИТЕРАТУРА

- Велимировић Николај, *Кроз тамнички прозор: (речи српском народу из логора Дахау)*, Београд, 2005.
- Димитријевић Владимир, „Завештајна књига Кијукова“ (Предраг Р. Драгић Кијук: *Хришћанство без Христа*, Рашка школа, Београд, 2012, у: *Кијук: мудра птица љубави*, зборник радова, приредио: Владимир Димитријевић, Двери - Catena Mundi, Београд, 2012.
- Драгић Лабуд, „Предраг Драгић Кијук: Хришћанство без Христа“, у: *Кијук: мудра птица љубави*, зборник радова, приредио: Владимир Димитријевић, Двери – Catena Mundi, Београд, 2012.
- Јоковић Миролjub, „Апостол историјског памћења“, у: *Кијук: мудра птица љубави*, зборник радова, приредио: Владимир Димитријевић, Двери - Catena Mundi, Београд, 2012.
- Кијук Предраг Р. Драгић, *Кушач и искупитељ*, БИГЗ, Београд, 1990.
- Кијук Предраг Р. Драгић, *Bestiarium humanum*. Политички дневник, ИКП „Никола Пашић“, Београд, 2002.
- Кијук Предраг Р. Драгић, *Атлантократија као језуитски идеал*, Београд, 2006.
- Кијук Предраг Р. Драгић, *Беседе о Европи*, Библиотека Дијалози о суштинама, Рашка школа, Београд, 2007.
- Кијук Предраг Р. Драгић, *Хришћанство без Христа*, Рашка школа, Београд, 2012.

107) Исто, 189.

108) Из Кијукове беседе „Тајна поезије“ изговорене 16. априла 2006. у Дому културе у Кијинди, у: *Кијук: мудра птица љубави...*, 216.

- Кијук Предраг Р. Драгић, „Посланица пријатељу. Поводом хиротоније владике Хризостома Јевића“, у: *Кијук: мудра птица љубави*, зборник радова, приредио: Владимир Димитријевић, Двери - Catena Mundi, Београд, 2012.
- Лешовић Станојевић Зорица, „Разговор о хуманистима с бичем“, у: *Кијук: мудра птица љубави*, зборник радова, приредио: Владимир Димитријевић, Двери - Catena Mundi, Београд, 2012.
- Милаш Никодим, *Православна Далмација*, Сфаирос, Београд, 1989.
- Обрадовић Бошко, „Предраг Драгић Кијук – учитељ српског завета“, у: *Кијук: мудра птица љубави*, зборник радова, приредио: Владимир Димитријевић, Двери - Catena Mundi, Београд, 2012. Петровић Милан, „Апостол историјске истине“, у: *Кијук: мудра птица љубави*, зборник радова, приредио Владимир Димитријевић, Двери - Catena Mundi, Београд, 2012.
- Петрушић Светлана, *Убице су међу нама*, Стручна књига, Београд, 2002.
- Петрушић Светлана, „Јесу ли убице међу нама“, у: *Кијук: мудра птица љубави*, зборник радова, приредио: Владимир Димитријевић, Двери-Catena Mundi, Београд, 2012.
- Чавошки Коста, „Један од петорице усправних. О књизи Хришћанство без Христа“, у: *Кијук: мудра птица љубави*, зборник радова, приредио: Владимир Димитријевић, Двери – Catena Mundi, Београд, 2012.

Момчило Суботић

ON POLITICAL THOUGHT OF PREDRAG DRAGIC KIJUK

Resume

Predrag R. Dragic Kijuk (1945-2012) belongs to a line of leading modern Serbian intellectuals. An erudite, writer and orator, literary and art critic, critic-historian of encyclopedic knowledge, a thinker on original Christianity – Christian Orthodoxy and “a great expert on the phenomenon of papal ideology”, but not less than that also he was a political writer and a devout supporter of an idea of Serbian assembly (national assembling). In addition to this, Kijuk was also a great expert on Serbo-Croatian ethno-linguistic phenomenon.

Kijuk studied at Faculties of Law, Philosophy and Philology (the Master of Yugoslav literature), but his spirituality, thought, knowledge and engagement greatly exceeded the limits of his formal education. He published over

twenty books of essays and five books in foreign languages and in 1987 an anthology of old Serbian literature Medieval and Renaissance Serbian poetry 1200-1700 in English language; also a capital collection of Serbian chronicle *Catena mundi* and a collection of political essays *Bestiarium humanum*, etc. In 2010 the International Biographical Center ranked him among one hundred of free thinkers in the world, as enlisted under his biographical and bibliographical entry in the Cambridge edition 2000 *Intellectuals in 21st Century*.

Kijuk was one of the founders of the Fund of Truth in Belgrade, the World Assembly of Serbs in Heidelberg, the Centre for Christian Studies in Belgrade and the association "Serbian National Awareness" and he initiated and was one of signers of a famous declaration *An Oration on Serbian Language*. He edited the Library "Serbian Diaspora" and "Serbian Family Library." For many years he edited the *Serbian Literary Magazine* and *Literary Gazette*. Having been originally from Krajina, Kijuk was a president of the National Council of the Republic of Serbian Krajina. Kijuk's two-volume anthology *Catena Mundi* ("The Chain-Link of the World") on 1.800 pages displayed a martyr history of Serbian people on the territory called "The Chain-Link of the World," which always represented "the East in the West and the West in the East."

In the focus of all written and oral Kijuk's endeavors there are Serbian people; their martyr fate and sufferings and aspirations and they are a main motive for Kijuk's spiritual and contemplative vigil and his relentless public engagement. This was the motive for Kijuk to write his book *Bestiarium humanum* (Belgrade, 2002) in the form of a political diary that was written from 1995 to 2000. In this book Kijuk, usually on behalf of the World Council of Serbs, but also on behalf of the Fund of the Truth, the Association of Writers of Serbia, the Church-National Assembly and other organizations, had emerged as a main driving force that appealed and made various declarations and resolutions and sent open letters addressed to Serbian State and Church leaders and to many world leaders and institutions.

In Kijuk's book *Atlantocracy as the Jesuits' Ideal* (Belgrade, 2006) which is based on Kijuk's tremendous knowledge on philosophy, history and modern politics the word is

about Atlantocracy as „a phenomenology of badness of the West“, but at the same time it is “a manifest on Serbian Unity as a spiritual reply and overcoming of the badness and overcoming of the West which is oversaturated with the badness.”

Kijuk underlined: “NATO is only a Praetorian Guard of a new malignant ideology, that is, of Atlantocracy. “This concept of Western conquistadors Kijuk extended further into the past, drawing a parallel with identical policy of Vatican and Western political Christianity and their role in bringing Hitler to power in 1930’s.

„By protecting their interests, globalists had destroyed multi-ethnic states and then created mono-ethnic ones (like Slovenia or Croatia) and in the territories where Serbs survived they want to impose multi-ethnic states (such as Bosnia and Herzegovina in which Bosniaks would dominate, or “Kosovo“ in which Shiptars engage in constant terror over the Serbs and non-Albanian population.) This principally unprincipled policy has been transparently evident in the state of Israel, which is an American client-state, in which the principle of multiethnicity is not in force.”

Kijuk underlined that “the Serbs had to accomplish their national and state unity within all Serbian lands where the Serbian people are majority and that the all-Serb community must achieve at least a spiritual unity because only in that way it will not only subsist but it will also function in the spirit of a true Christian community. “

*In the book *Speeches on Europe* (Belgrade, 2007) there is presented a wide range of Kijuk’s philosophical, historical and political considerations on the issues of Christianity and its Byzantine or in other words its Eastern Orthodox version and in particular the issues of papal, Western, political-Christian version, the issues of Europe and America, then the issue of Serbian history and contemporary political issues and relations of the Serbian people and its lands, the role of the Hague Tribunal in de-Serbization of Serbian historical and ethno-linguistic space, etc..*

In the Hague Tribunal Kijuk recognized a continuation of the aggression that Euro-Atlantic Empire has made against the Serbian people and its lands: “The Hague Tribunal, envisioned to be a striking fist of the USA which will

justify American military interventions, is a first institution of post-humanist oligarchy. Being an interest and extended arm of the NATO empire, the Tribunal interprets a tyranny as a humanitarian action, a defensive war as an aggression, a terrorist rebellion or secessionism as a liberation process and the crimes against Serbs as individual excesses or retaliation. In contrast to it, individual Serbian crimes are always treated as an act of genocide.“

According to Kijuk, “such court will exist as long as its founders become convinced that the Tribunal fully justified all crimes of the Euro-American alliance against the Serbs.» In contrast to Karl Popper’s European democratic and «open» society, Kijuk supports Serbian healthysociety.

«Therefore, strive for a healthy society, spread the idea of such a Christian and Orthodox society in which you and you and your people will live, I am sure to the benefit of a big family of European nations.» In this sense Kijuk underlined: «Yes for the Serbs in Europe, but no for spiritual experience of Europe in the Serbs.»

Kijuk’s posthumously published book Christianity without Christ (Belgrade, 2012) is a very successful synthesis of his entire literary opus. In the book Kijuk presented his political thought succinctly and profoundly. In the book, among other things, Kijuk presented arguments for his thesis on Americanization of Europe and of Vatican in particular.

Most reasonably presented parts of Kijuk’s book are dedicated to „pretensions of Roman Pope and his distortion of original Christian faith, starting with the change of Niceo-Constantinopolitan Symbol of Faith – a dogma on the origin of Holy Spirit from Holy Son, too, and from the Pope’s endeavor to become an absolute authority in both spiritual and secular affairs to his endeavor to present himself in the Christian world as an impeccable vicar (vicarius Christi) and deputy of Christ in the world.“

On the occasion of a consecration of Bishop Hrisostom Jevtic Kijuk made a synthesis on a difference between Orthodox and Roman Catholic Churches in his Epistle Message to a Friend: While the Orthodox Church found a place of a human being only in a Christologos community throughout its long history, the Roman Catholicism vi-

ewed the man made in Christ only as a political tool. In original Christian world, that is in Orthodoxy, it has never been possible to accomplish any kind of supremacy (not even in relation to other local Churches of Orthodox ecumenism) not only due to the fact that the supremacy did not correspond to „acanonical doctrine of the Holy Synod as the highest ecclesiastical authority“ but also due to the opposition of the supremacy to „a canonical doctrine of theEpiscopate as a supremeChurch Authority“...

“However, the Roman Church has imperial demands and its despotism has been implemented, among other European peoples, on Serbian people, too, on the peopleexposed to a permanent program of union and annihilation. This consequently derives from internal structure of the Papal church. Namely, the Roman Catholic Church has accomplished two extremes: a despotic totalitarian organization of the church (Papal-Cesarism) and it evolved by principles of militant imperial and triumphant churchinto the state power (Cesaropapism) in which the religion has the role of ideology for accomplishment of political objectives.”¹⁰⁹⁾

Speaking on the secret of poetry Kijuk made a synthesis on the difference between the Orthodox and Roman Catholic Churches in one sentence: „Very shortly I will tell you about it in the form of a definition: the world of Western Christianity is an anthropocentric world and the world of Eastern Christianity is a Christcentric world.“

Key words: Kijuk, Orthodoxy as authentic Christianity, Serbs as ecclesian community, Vatican, Papacy, Europe, America, atlantocracy.

109) Ibid, 189.

Овај рад је примљен 21. маја 2013. а прихваћен за штампу на састанку Редакције 10. јуна 2013. године.